

Fremsat den 29. oktober 2015 af kulturministeren (Bertel Haarder)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra et EU-medlemslands område m.v.¹⁾

(Gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014 om tilbagelevering af kulturgoder)

§ 1

I lov nr. 1104 af 22. december 1993 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra et EU-medlemslands område, som ændret ved lov nr. 422 af 10. juni 1997, foretages følgende ændringer:

1. Lovens *titel* affattes således:

»**Lov om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en EU-medlemsstats område**«

2. § 1 affattes således:

»§ 1. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 (omarbejdning) gælder her i landet.

Stk. 2. Henvvisninger i gældende love og administrative forskrifter til Rådets direktiv 93/7/EØF gælder som henvvisninger til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014 og skal læses efter sammenligningstabellen i direktivets Bilag II.«

3. § 1 a, *stk. 1*, affattes således:

»§ 1 a. Kulturministeren kan fastsætte regler med henblik på gennemførelse eller anvendelse af EU-direktiver eller EU-forordninger vedrørende ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område, eller Rådets forordning (EF) nr.

116/2009 af 18. december 2008 om udførsel af kulturgoder.«

4. § 2 affattes således:

»§ 2. Kulturværdiudvalget udfører de opgaver, som efter direktiv 2014/60/EU påhviler de centrale myndigheder.

Stk. 2. Senest den 18. december 2020 og derefter hvert femte år forelægger Kulturværdiudvalget Kommissionen en rapport om anvendelsen af direktiv 2014/60/EU i forhold til Danmark.«

5. § 3 ophæves.

6. I § 4, *stk. 1*, ændres »Rådets forordning 3911/92/EØF af 9. december 1992« til: »Rådets forordning (EF) nr. 116/2009 af 18. december 2008«, og »Fællesskabets« ændres til: »Den Europæiske Unions«.

7. I § 4, *stk. 2*, ændres »Rådets forordning 3911/92/EØF af 9. december 1992« til: »Rådets forordning (EF) nr. 116/2009 af 18. december 2008«.

§ 2

I lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, jf. lovbekendtgørelse nr. 213 af 22. februar 2013, foretages følgende ændring:

1. I § 44 ændres »artikel 1, nr. 1, i direktiv 93/7/EØF af 15. marts 1993« til: »artikel 2, nr. 1, i direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014«.

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 (omarbejdning), EU-Tidende 2014, nr. L 159, side 1, som berigtiget ved meddelelse herom i EU-Tidende 2015, nr. L 147, side 24.

§ 3

Loven træder i kraft den 18. december 2015.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bilag 1**EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/60/EU af 15. maj 2014 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 (omarbejdning)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådets direktiv 93/7/EØF²⁾ er blevet ændret væsentligt ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/100/EF³⁾ og 2001/38/EF⁴⁾. Da der skal foretages yderligere ændringer, bør direktivet af klarhedshensyn omarbejdes.

(2) Det indre marked indebærer et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital i overensstemmelse med traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). I henhold til traktatens artikel 36 i TEUF er de relevante bestemmelser om fri bevægelighed for varer ikke til hinder for forbud eller restriktioner vedrørende indførsel, udførsel eller transit, som er begrundet i hensynet til beskyttelse af nationale skatte af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi.

(3) Medlemsstaterne bevarer i medfør af og inden for rammerne af artikel 36 i TEUF retten til at definere deres nationale skatte og muligheden for at træffe de nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af disse nationale skatte. Unionen spiller dog en værdifuld rolle ved at tilskynde til samarbejde mellem medlemsstaterne med henblik på at beskytte kulturarv af betydning for Europa, som omfatter sådanne nationale skatte.

(4) Ved direktiv 93/7/EØF blev der indført en tilbageleveringsordning, således at medlemsstaterne kan opnå, at kulturgoder, der er klassificeret som nationale skatte i den i artikel 36 i TEUF anvendte betydning, som henhører under de i bilaget til direktivet anførte fælles kategorier af kulturgoder, og som er blevet fjernet fra deres område i strid med nationale bestemmelser eller Rådets forordning (EF) nr. 116/2009⁵⁾, leveres tilbage til deres område. Direktivet omfatter også kulturgoder, der er klassificeret som nationale skatte, og som indgår i offentlige samlinger eller tilhører gejstlige institutioner, men som ikke henhører under disse fælles kategorier.

(5) Ved direktiv 93/7/EØF er der indført et administrativt samarbejde mellem medlemsstaterne hvad angår deres nationale skatte i snæver tilknytning til deres samarbejde med Interpol og andre kompetente organer på området for stjalne kunstværker; dette samarbejde omfatter navnlig registrering af forsvundne, stjalne eller ulovligt fjernede kulturgoder, der er en del af deres nationale skatte og deres offentlige samlinger.

(6) Proceduren i direktiv 93/7/EØF er et første skridt i retning af et samarbejde mellem medlemsstaterne på dette område inden for rammerne af det indre marked med henblik på en yderligere gensidig anerkendelse af relevante nationale lovgivninger.

(7) Ved forordning (EF) nr. 116/2009 og ved direktiv 93/7/EØF blev der indført en EU-ordning for beskyttelse af medlemsstaternes kulturgoder.

(8) Formålet med direktiv 93/7/EØF var at sikre den fysiske tilbagelevering af kulturgoderne til den medlemsstat, fra hvis område de ulovligt var fjernet, uanset hvem der havde ejendomsretten over sådanne goder. Anvendelsen af direktivet har dog vist de begrænsninger, der ligger i ordningerne med hensyn til at opnå tilbagelevering af sådanne kulturgoder. Rapporterne om anvendelsen af direktivet har peget på sjældnen anvendelse af direktivet, især på grund af dets begrænsede anvendelsesområde, der fulgte af betingelserne i bilaget til direktivet, den korte frist for igangsættelse af tilbageleveringsprocedurer og omkostningerne forbundet med tilbageleveringsprocedurerne.

(9) Nærværende direktiv bør udvides til at omfatte alle kulturgoder, som en medlemsstat ifølge national lovgivning eller nationale administrative procedurer har klassificeret eller defineret som en national skat af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi, som omhandlet i artikel 36 i TEUF. Dette direktiv bør således dække goder af historisk, palæontologisk, etnografisk eller numismatisk interesse eller af videnskabelig værdi, uanset om de indgår i en offentlig eller anden samling eller er enkeltgenstande, og uanset om de hidrører fra lovlige eller ulovlige udgravninger, forudsat at de er klassificeret eller defineret som nationale skatte. Endvidere behøver kulturgoder, der er klassificeret eller defineret som nationale skatte, ikke længere tilhøre kategorier eller opfylde tærskler for alder og/eller økonomisk værdi for at skulle tilbageleveres i henhold til dette direktiv.

(10) I artikel 36 i TEUF anerkendes det, at der er forskellige nationale ordninger for beskyttelse af nationale skatte. For at fremme gensidig tillid, samarbejdsvilje og gensidig forståelse mellem medlemsstaterne bør anvendelsesområdet for termen "national skat" fastsættes inden for rammerne af artikel 36 i TEUF. Medlemsstaterne bør også lette tilbageleveringen af kulturgoder til den medlemsstat, fra hvis område disse goder ulovligt er fjernet, uanset datoen for den pågældende medlemsstats tiltrædelse, og de bør sikre, at tilbageleveringen af sådanne goder ikke giver anledning til urimelige omkostninger. Det bør være muligt for medlemsstaterne at tilbagelevere andre kulturgoder end dem, der er klassificeret eller defineret som nationale skatte, forudsat at de overholder de relevante bestemmelser i TEUF, samt kulturgoder, som ulovligt er fjernet inden den 1. januar 1993.

(11) Det administrative samarbejde mellem medlemsstaterne bør intensiveres for at befordre en mere effektiv og ensartet gennemførelse af dette direktiv. Med henblik herpå bør det fastsættes, at de centrale myndigheder skal samarbejde effektivt med hinanden og udveksle oplysninger om kulturgoder, som ulovligt er fjernet, ved anvendelse af informationssystemet for det indre marked ("IMI"), jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1024/2012⁶⁾. For at forbedre gennemførelsen af dette direktiv bør der oprettes et modul i IMI-systemet, der er skræddersyet til kulturgoder. Herudover er det ønskeligt, at medlemsstaternes øvrige kompetente myndigheder anvender det samme system, når det er hensigtsmæssigt.

(12) Af hensyn til beskyttelsen af personoplysninger bør det administrative samarbejde og informationsudvekslingen mellem de kompetente myndigheder finde sted under overholdelse af reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF⁷⁾, og, hvis de anvender IMI, i forordning (EU) nr. 1024/2012. De definitioner, der er anvendt i direktiv 95/46/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001⁸⁾, bør også finde anvendelse i forbindelse med nærværende direktiv.

(13) Det er konstateret, at fristen til at undersøge, om et kulturgode, der er fundet i en anden medlemsstat, er et kulturgode i henhold til direktiv 93/7/EØF, er for kort i praksis. Den bør derfor forlænges til seks måneder. En længere frist bør gøre det muligt for medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger til at bevare kulturgodet og i givet fald undgå, at det unddrages tilbageleveringsproceduren.

(14) Fristen for adgang til at anlægge sag om tilbagelevering bør også forlænges til tre år efter den dato, hvor den medlemsstat, fra hvis område kulturgodet ulovligt er fjernet, får kendskab til, hvor kulturgodet befinder sig, og til besidderens eller indehaverens identitet. Forlængelsen af fristen bør lette tilbageleveringen og medvirke til at forhindre ulovlig fjernelse af nationale skatte. Det bør af klarhedshensyn præciseres, at fristen for sagsanlæg begynder at løbe fra den dato, hvor den centrale myndighed i den medlemsstat, fra hvis område kulturgodet er ulovligt fjernet, får kendskab til oplysningen.

(15) I henhold til direktiv 93/7/EØF forældes adgangen til at anlægge sag om tilbagelevering 30 år efter den dato, hvor kulturgodet ulovligt blev fjernet fra medlemsstatens område. Når det drejer sig om goder, der er en del af offentlige samlinger, og goder, der er opført på gejstlige institutioners inventarlistor i medlemsstater, hvori de er undergivet særlig beskyttelse i henhold til national lovgivning, er adgangen til at anlægge sag om tilbagelevering dog under særlige omstændigheder omfattet af en længere tidsfrist. Grundet det forhold, at medlemsstaterne kan have særlige beskyttelsesordninger i henhold til national lovgivning med andre religiøse institutioner end gejstlige institutioner, bør dette direktiv udvides til også at omfatte disse andre religiøse institutioner.

(16) I sine konklusioner af 13.-14. december 2011 om forebyggelse og bekæmpelse af ulovlig handel med kulturgoder erkendte Rådet nødvendigheden af at træffe foranstaltninger med henblik på en mere effektiv forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet, der involverer kulturgoder. Det anbefalede Kommissionen at støtte medlemsstaterne i en effektiv beskyttelse af kulturgoder med henblik på at forebygge og bekæmpe ulovlig handel med kulturgoder og fremme supplerende foranstaltninger, hvor det er hensigtsmæssigt. Desuden anbefalede Rådet, at medlemsstaterne overvejer at ratificere UNESCO-konventionen om midlerne til at forbyde og forhindre ulovlig import, eksport og ejendomsoverdragelse af kulturgodt, der blev undertegnet i Paris den 17. november 1970, og UNIDROIT-konventionen om stjalne eller ulovligt udførte kulturgodt, der blev undertegnet i Rom den 24. juni 1995.

(17) Det er ønskeligt at sikre sig, at alle aktører på markedet udviser fornøden omhu og agtpågivenhed i forbindelse med transaktioner, der involverer kulturgoder. Konsekvenserne af at erhverve et ulovligt tilvebragt kulturgode vil kun være reelt afskrækkende, hvis der til betalingen af en erstatning knyttes en forpligtelse for besidderen af godet til at bevise, at der er udvist den fornødne omhu og agtpågivenhed. Med henblik på at virkeliggøre Unionens mål om forebyggelse og bekæmpelse af ulovlig handel med kulturgoder bør dette direktiv derfor fastsætte, at besidderen med henblik på erstatning skal bevise, at han har udvist den fornødne omhu og agtpågivenhed ved erhvervelsen af godet.

(18) I denne forbindelse vil det endvidere være nyttigt, at enhver, og især dem, der opererer på markedet, har nem adgang til offentlige oplysninger om kulturgoder, der af medlemsstaterne er klassificeret eller defineret som nationale skatte. Medlemsstaterne bør forsøge at lette adgangen til disse offentlige oplysninger.

(19) For at lette en ensartet fortolkning af begrebet fornøden omhu og agtpågivenhed bør der i dette direktiv fastsættes ikkeudtømmende kriterier, der skal tages i betragtning, når det skal afgøres, om besidderen har udvist den fornødne omhu og agtpågivenhed ved erhvervelsen af kulturgodet.

(20) Da målet for dette direktiv, nemlig at muliggøre tilbagelevering af kulturgoder, der er klassificeret eller defineret som nationale skatte, og som ulovligt er fjernet fra medlemsstaters område, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, men på grund af dets omfang og virkninger bedre kan nås på EU-plan, kan Unionen vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(21) Da det ved forordning (EF) nr. 116/2009 nedsatte udvalgs opgaver ikke længere er relevante, idet bilaget til direktiv 93/7/EØF udgår, bør henvisningerne til udvalget følgelig slettes. For imidlertid at bevare platformen for udveksling af erfaringer og god praksis mellem medlemsstaterne om gennemførelsen af dette direktiv bør Kommissionen nedsætte en ekspertgruppe bestående af eksperter fra medlemsstaternes centrale myndigheder med ansvar for gennemførelsen af direktivet, der bl.a. bør inddrages i processen med at skræddersy et modul i IMI-systemet til kulturgoder.

(22) Da bilaget til forordning (EU) nr. 1024/2012 indeholder en liste over bestemmelser om administrativt samarbejde i EU-retsakter, der gennemføres ved hjælp af IMI, bør nævnte bilag ændres med henblik på at tilføje dette direktiv.

(23) Forpligtelsen til at gennemføre nærværende direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, der udgør indholdsmæssige ændringer i forhold til de tidligere direktiver. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, der er uændrede, følger af de tidligere direktiver.

(24) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag I, del B, angivne frister for direktivernes gennemførelse i national ret —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Dette direktiv finder anvendelse på tilbagelevering af kulturgoder, som en medlemsstat har klassificeret eller defineret som nationale skatte, jf. artikel 2, nr. 1), og som ulovligt er fjernet fra denne medlemsstats område.

Artikel 2

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »kulturgode«: et gode, som en medlemsstat, før eller efter at det ulovligt er fjernet fra denne medlemsstats område, ifølge national lovgivning eller nationale administrative procedurer har klassificeret eller defineret som »national skat af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi« som omhandlet i artikel 36 i TEUF.
- 2) »ulovligt fjernet fra en medlemsstats område«:
 - a) fjernet fra en medlemsstats område i strid med den pågældende medlemsstats lovgivning om beskyttelse af nationale kulturskatte eller i strid med forordning (EF) nr. 116/2009, eller
 - b) ikke tilbageleveret efter udløbet af en periode med midlertidig lovlig fjernelse eller enhver overtrædelse af øvrige betingelser for en sådan midlertidig fjernelse
- 3) »den ansøgende medlemsstat«: den medlemsstat, fra hvis område et kulturgode ulovligt er fjernet
- 4) »den ansøgte medlemsstat«: den medlemsstat, på hvis område et kulturgode, som ulovligt er fjernet fra en anden medlemsstats område, befinder sig
- 5) »tilbagelevering«: et kulturgodes fysiske tilbagelevering til den ansøgende medlemsstats område
- 6) »besidder«: den person, som fysisk har kulturgodet i sin besiddelse for egen regning
- 7) »indehaver«: den person, som fysisk har kulturgodet i sin besiddelse for tredjepart
- 8) »offentlige samlinger«: samlinger, der er defineret som offentlige i henhold til en medlemsstats lovgivning, som ejes af denne medlemsstat, en lokal eller regional myndighed i denne medlemsstat eller en institution beliggende på medlemsstatens område, hvor institutionen ejes af eller i betydeligt omfang finansieres af denne medlemsstat eller en lokal eller regional myndighed.

Artikel 3

Kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område, tilbageleveres i overensstemmelse med den procedure og på de betingelser, der er fastsat i dette direktiv.

Artikel 4

Hver medlemsstat udpeger en eller flere centrale myndigheder til at udføre de i dette direktiv omhandlede opgaver.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om alle de centrale myndigheder, de udpeger i henhold til denne artikel.

Kommissionen offentliggør en fortegnelse over disse centrale myndigheder samt ændringer i forbindelse hermed i C-udgaven af *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 5

Medlemsstaternes centrale myndigheder samarbejder og fremmer samråd mellem medlemsstaternes kompetente nationale myndigheder. Sidstnævnte udfører navnlig følgende opgaver:

- 1) De eftersøger på den ansøgende medlemsstats anmodning et nærmere bestemt kulturgode, som ulovligt er fjernet fra dens område, og identificerer besidderen og/eller indehaveren. Denne anmodning skal ledsages af alle de relevante oplysninger, der kan lette eftersøgningen, navnlig med hensyn til hvor godet faktisk befinder sig eller formodes at befinde sig.
- 2) De underretter de berørte medlemsstater, hvis der på deres eget område opdages kulturgoder, og det med rimelighed kan antages, at de pågældende goder ulovligt er fjernet fra en anden medlemsstats område.
- 3) De gør det muligt for den ansøgende medlemsstats kompetente myndigheder at påvise, at det pågældende gode er et kulturgode, forudsat at påvisningen finder sted inden seks måneder efter den i nr. 2) nævnte underretning. Hvis påvisningen ikke finder sted inden for den fastsatte frist, finder nr. 4) og 5) ikke længere anvendelse.
- 4) De træffer i samarbejde med den berørte medlemsstat de nødvendige foranstaltninger med henblik på den fysiske bevaring af kulturgodet.
- 5) De afværger ved hjælp af de fornødne midlertidige foranstaltninger ethvert forsøg på at unddrage sig tilbageleveringsproceduren.
- 6) De optræder som mellemlid mellem besidderen og/eller indehaveren og den ansøgende medlemsstat i forbindelse med tilbageleveringen. Med henblik herpå kan de kompetente myndigheder i den ansøgte medlemsstat indledningsvis lette iværksættelsen af en voldgiftsprocedure i henhold til den ansøgte medlemsstats nationale lovgivning, og forudsat at den ansøgende medlemsstat og besidderen eller indehaveren giver deres udtrykkelige tilslutning dertil, jf. dog artikel 6.

Medlemsstaternes centrale myndigheder anvender i deres indbyrdes samarbejde og samråd et modul i informationssystemet for det indre marked (»IMI«), der er indført ved forordning (EU) nr. 1024/2012, og som er skræddersyet til kulturgoder. De kan også anvende IMI til at formidle relevante oplysninger om konkrete tilfælde vedrørende kulturgoder, der er blevet stjålet eller ulovligt fjernet fra deres område. Medlemsstaterne bestemmer, hvorvidt andre kompetente myndigheder skal anvende IMI i forbindelse med dette direktiv.

Artikel 6

Den ansøgende medlemsstat kan sagsøge besidderen, eller, hvis en sådan ikke findes, indehaveren ved den ansøgte medlemsstats kompetente domstol med henblik på tilbagelevering af et kulturgode, som er ulovligt fjernet fra dens område.

Der kan kun anlægges sag, hvis der samtidig forelægges:

- a) et dokument, hvori det gode, der er omfattet af ansøgningen, beskrives, og hvori det godtgøres, at der er tale om et kulturgode
- b) en erklæring fra den ansøgende medlemsstats kompetente myndigheder om, at kulturgodet ulovligt er fjernet fra dens område.

Artikel 7

Den ansøgende medlemsstats kompetente centrale myndighed meddeler straks den ansøgte medlemsstats kompetente centrale myndighed, at der er anlagt sag om tilbagelevering af det pågældende gode.

Den ansøgte medlemsstats kompetente centrale myndighed underretter straks de øvrige medlemsstaters centrale myndigheder herom.

Informationsudvekslingen sker ved hjælp af IMI i overensstemmelse med de gældende retsregler om beskyttelse af personoplysninger og privatlivets fred, idet de kompetente centrale myndigheder dog kan anvende andre kommunikationsmidler foruden IMI.

Artikel 8

1) Medlemsstaterne fastsætter i deres lovgivning, at adgangen til at anlægge sag om tilbagelevering som omhandlet i dette direktiv forældes tre år efter den dato, hvor den ansøgende medlemsstats kompetente centrale myndighed får kendskab til, hvor kulturgodet befinder sig, og til besidderens eller indehaverens identitet.

Under alle omstændigheder forældes adgangen til at anlægge sag om tilbagelevering 30 år efter den dato, hvor kulturgodet ulovligt er blevet fjernet fra den ansøgende medlemsstats område.

Når det drejer sig om goder, der er en del af offentlige samlinger som defineret i artikel 2, nr. 8), og goder, der er opført på gejstlige eller andre religiøse institutioners inventarlistes, i medlemsstaterne, hvori de er undergivet særlig beskyttelse i henhold til national lovgivning, forældes adgangen til at anlægge sag om tilbagelevering dog først efter 75 år, undtagen i de medlemsstater, hvor adgangen til at anlægge sag herom ikke kan forældes, eller hvor der ved bilaterale aftaler mellem medlemsstaterne er fastsat en frist, der er længere end 75 år.

2) Søgsmålet om tilbagelevering kan ikke antages til påkendelse, hvis fjernelsen af kulturgodet fra den ansøgende medlemsstats område ikke længere er ulovlig på det tidspunkt, hvor sagen anlægges.

Artikel 9

Med forbehold af artikel 8 og 14 påbyder den kompetente domstol, at kulturgodet skal tilbageleveres, hvis det fastslås, at det pågældende gode er et kulturgode i henhold til artikel 2, nr. 1), og at det ulovligt er fjernet fra nationalt område.

Artikel 10

Hvis der påbydes tilbagelevering, tildeler den kompetente domstol i den ansøgte medlemsstat besidderen en efter omstændighederne rimelig erstatning, forudsat at besidderen beviser, at han har udvist den fornødne omhu og agtpågivenhed, da han erhvervede godet.

For at afgøre, om besidderen har udvist den fornødne omhu og agtpågivenhed, tages der hensyn til alle omstændigheder ved erhvervelsen, navnlig dokumentationen for godets proveniens, de tilladelser til fjernelse, der kræves i henhold til lovgivningen i den ansøgende medlemsstat, parternes karakter, den pris, der er betalt, hvorvidt besidderen har konsulteret et tilgængeligt register over stjålne kulturgoder og relevante oplysninger, som han med rimelighed ville have kunnet indhente, og hvorvidt han har taget andre skridt, som en fornuftig person ville have taget i samme situation.

I tilfælde af gave eller arv tilkommer der ikke besidderen en gunstigere retsstilling end den, der tilkom personen, fra hvem han derved erhvervede godet.

Den ansøgende medlemsstat betaler den omhandlede erstatning ved tilbageleveringen af godet.

Artikel 11

Udgifterne i forbindelse med fuldbyrdelsen af retsafgørelsen om tilbagelevering af kulturgodet afholdes af den ansøgende medlemsstat. Det samme gælder for de i artikel 5, nr. 4), omhandlede foranstaltninger.

Artikel 12

Betaling af den i artikel 10 omhandlede rimelige erstatning og af de i artikel 11 omhandlede udgifter berører ikke den ansøgende medlemsstats ret til at kræve disse beløb tilbagebetalt fra de personer, som er ansvarlige for kulturgodets ulovlige fjernelse fra medlemsstatens område.

Artikel 13

Ejendomsretten til kulturgodet efter tilbageleveringen afgøres efter den ansøgende medlemsstats retsregler.

Artikel 14

Dette direktiv finder kun anvendelse på kulturgoder, som er ulovligt fjernet fra en medlemsstats område fra og med den 1. januar 1993.

Artikel 15

1. Den enkelte medlemsstat kan anvende de ordninger, der er fastsat i dette direktiv, på tilbagelevering af andre kulturgoder end dem, der er nævnt i artikel 2, nr. 1).

2. Den enkelte medlemsstat kan anvende den i dette direktiv omhandlede ordning på ansøgninger om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra andre medlemsstaters område inden den 1. januar 1993.

Artikel 16

Dette direktiv berører ikke den ret til at anlægge civilretlige eller strafferetlige sager, som den ansøgende medlemsstat og/eller ejeren af et stjålet kulturgode har i overensstemmelse med medlemsstaternes nationale retsregler.

Artikel 17

1. Senest den 18. december 2015 og derefter hvert femte år forelægger medlemsstaterne Kommissionen en rapport om anvendelsen af dette direktiv.

2. Kommissionen forelægger hvert femte år Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport, hvori dette direktivs anvendelse og effektivitet vurderes. Rapporten ledsages om nødvendigt af passende forslag.

Artikel 18

I bilaget til forordning (EU) nr. 1024/2012 tilføjes følgende punkt:

»8. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område, og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012⁹⁾ : Artikel 5 og 7.«

Artikel 19

1. Senest den 18. december 2015 sætter medlemsstaterne de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 2, nr. 1), artikel 5, stk. 1, nr. 3), artikel 5, stk. 2, artikel 7, stk. 3, artikel 8, stk. 1, artikel 10, stk. 1 og 2, og artikel 17, stk. 1, i dette direktiv.

De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal også indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. De nærmere regler for henvisningen og affattelsen af den nævnte oplysning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og administrative bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 20

Direktiv 93/7/EØF, som ændret ved de direktiver, der er nævnt i bilag I, del A, ophæves med virkning fra den 19. december 2015, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag I, del B, angivne frister for direktivernes gennemførelse i national ret.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.

Artikel 21

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 2, nr. 2)-8), artikel 3 og 4, artikel 5, stk. 1, nr. 1), 2) og 4)-6), artikel 6, artikel 7, stk. 1 og 2, artikel 8, stk. 2, artikel 9, artikel 10, stk. 3 og 4, artikel 11-16 anvendes fra den 19. december 2015.

Artikel 22

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. maj 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

D. KOURKOULAS

Formand

- 1) Europa-Parlamentets holdning 16.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 8.5.2014.
- 2) Rådets direktiv 93/7/EØF af 15. marts 1993 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område (EFT L 74 af 27.3.1993, s. 74).
- 3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/100/EF af 17. februar 1997 om ændring af bilaget til direktiv 93/7/EØF om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område (EFT L 60 af 1.3.1997, s. 59).
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/38/EF af 5. juni 2001 om ændring af Rådets direktiv 93/7/EØF om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område (EFT L 187 af 10.7.2001, s. 43).
- 5) Rådets forordning (EF) nr. 116/2009 af 18. december 2008 om udførsel af kulturgoder (EUT L 39 af 10.2.2009, s. 1).
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1024/2012 af 25. oktober 2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked og om ophævelse af Kommissionens beslutning 2008/49/EF (»IMI-forordningen«) (EUT L 316 af 14.11.2012, s. 1).
- 7) fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 74).
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).
- 9) EUT L 159 af 28.5.2014, s. 1«.

DEL A

Ophævet direktiv med oversigt over ændringer (jf. artikel 20)

Rådets direktiv 93/7/EØF	(EFT L 74 af 27.3.1993, s. 74)
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/100/EF	(EFT L 60 af 1.3.1997, s. 59)
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/38/EF	(EFT L 187 af 10.7.2001, s. 43)

DEL B

Oversigt over frister for gennemførelse i national ret (jf. artikel 20)

Direktiv	Gennemførelsesfrist
93/7/EØF	15.12.1993 (15.3.1994 for Belgien, Tyskland og Nederlandene)
96/100/EC	1.9.1997
2001/38/EC	31.12.2001

Sammenligningstabel

Direktiv 93/7/EØF	Nærværende direktiv
—	Artikel 1
Artikel 1, nr. 1), første led	Artikel 2, nr. 1)
Artikel 1, nr. 1), andet led, hovedet	—
Artikel 1, nr. 1), andet led, første underled, første punktum	—
Artikel 1, nr. 1), andet led, første underled, andet punktum	Artikel 2, nr. 8)
Artikel 1, nr. 1), andet led, andet underled	—
Artikel 1, nr. 2), første led	Artikel 2, nr. 2), litra a)
Artikel 1, nr. 2), andet led	Artikel 2, nr. 2), litra b)
Artikel 1, nr. 3)-7)	Artikel 2, nr. 3)-7)
Artikel 2	Artikel 3
Artikel 3	Artikel 4
Artikel 4, indledningen	Artikel 5, stk. 1, indledningen
Artikel 4, nr. 1) og 2)	Artikel 5, stk. 1, nr. 1) og 2)
Artikel 4, nr. 3)	Artikel 5, stk. 1, nr. 3)
Artikel 4, nr. 4)-6)	Artikel 5, stk. 1, nr. 4)-6)
—	Artikel 5, stk. 2
Artikel 5, stk. 1	Artikel 6, stk. 1
Artikel 5, stk. 2, første led	Artikel 6, stk. 2, litra a)
Artikel 5, stk. 2, andet led	Artikel 6, stk. 2, litra b)
Artikel 6, stk. 1	Artikel 7, stk. 1
Artikel 6, stk. 2	Artikel 7, stk. 2
—	Artikel 7, stk. 3
Artikel 7, stk. 1 og 2	Artikel 8, stk. 1 og 2
Artikel 8	Artikel 9
Artikel 9, stk. 1	Artikel 10, stk. 1
Artikel 9, stk. 2	—
—	Artikel 10, stk. 2
Artikel 9, stk. 3 og 4	Artikel 10, stk. 3 og 4
Artikel 10-15	Artikel 11-16

Artikel 16, stk. 1 og 2	Artikel 17, stk. 1 og 2
Artikel 16, stk. 3	—
Artikel 16, stk. 4	—
Artikel 17	—
—	Artikel 18
Artikel 18	Artikel 19
—	Artikel 20
—	Artikel 21
Artikel 19	Artikel 22
Bilag	—
—	Bilag I
—	Bilag II

Bilag 2**Berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012**

(Den Europæiske Unions Tidende L 159 af 28. maj 2014, side 1)

Indholdsfortegnelsen og side 1, titlen:

I stedet for:

»Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 (omarbejdning)«

læses:

»Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 (omarbejdning) (EØS-relevant tekst)«.

Side 6, artikel 17, stk. 1:

I stedet for:

»1. Senest den 18. december 2015 og derefter hvert femte år ...«

læses:

»1. Senest den 18. december 2020 og derefter hvert femte år ...«.

Bemærkninger til lovforslaget

1. Indledning

Forslaget gennemfører Europaparlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014 om tilbagelevering af kulturgoder, der ulovligt er fjernet fra medlemsstats område og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 (omarbejdning).

Europa-Parlamentet og Rådet har den d. 15. maj 2014 vedtaget direktiv om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område. Der er tale om en omarbejdning af et eksisterende direktiv (93/7/EØF). Direktivet er vedtaget med hjemmel i TEUF artikel 114 om harmonisering af lovgivning vedrørende det indre markeds funktion. Baggrunden for omarbejdningen af direktiv 93/7/EØF er, at Kommissionen gennem en række evalueringer har konstateret, at direktivet har haft begrænset effektivitet i forhold til at sikre tilbagelevering af ulovligt udførte kulturgoder. Europa-Parlamentet og Rådet har derfor vedtaget den foreliggende omarbejdning af direktivet, der navnlig betyder:

- at en række begrænsninger mht. de genstande, som er omfattet af direktivet, bortfalder,
- at fristen for at anlægge sag med krav om tilbagelevering udvides fra et til tre år efter, at den medlemsstat, der gør krav på genstanden, er blevet opmærksom på, hvor den befinder sig, og
- at kravene til *nødvendig agtpågivenhed* hos kulturgodets besidder strammes, hvis denne skal kunne opnå erstatning for tilbageførte kulturgoder.

I den gældende lov om tilbagelevering af kulturgoder, der ulovligt er fjernet fra et EU-medlemslands område m.v., er der ved lov nr. 422 af 10. juni indsat en bestemmelse (§ 1a), som giver kulturministeren hjemmel til at sætte ændringer af direktivet i kraft ved bekendtgørelse. Det er Kulturministeriets vurdering, at den foreliggende omarbejdning samlet set udgør en ændring af en sådan væsentlighed, at der kan rejses tvivl om, hvorvidt det ligger ud over, hvad lovgiver har tilset med den pågældende hjemmel til at sætte ændringer i kraft via bekendtgørelse. Af hensyn til at skabe et klart nationalt retsgrundlag har Kulturministeriet derfor vurderet, at det vil være hensigtsmæssigt at sætte omarbejdningen af direktivet i kraft i dansk ret ved en lovændring.

2. Baggrunden for lovforslaget

Rådets direktiv 93/7/EØF om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område, har været gældende siden den 15. marts 1993. Direktivet er gennemført i Danmark ved lov nr. 1104 af 22. december 1993. Loven er ændret ved lov nr. 422 af 10. juni 1997. Ved denne ændring blev der indsat en bestemmelse, som bemyndiger kulturministeren til at fastsætte regler til anvendelse eller gennemførelse af nye EF-direktiver eller EF-forordninger, som ændrer direktiv 93/7/EØF.

Direktiv 93/7/EØF hører til politikområdet for det indre marked og blev vedtaget for at sikre tilbagelevering af kul-

turgoder, der er klassificeret som nationale skatte af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi iht. artikel 36 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), og som tilhører de i direktivets bilag opregnede kategorier eller udgør en integreret del af offentlige samlinger, eller samlinger hos kirkelige institutioner.

Direktivet indeholder samarbejdsmechanismer og mulighed for at anlægge sag mod besidderen om tilbagelevering af et kulturgode, som er klassificeret som en national skat, når den har forladt en medlemsstats område på ulovlig vis efter den 1. januar 1993, og den befinder sig inden for en anden medlemsstats område.

Hver medlemsstat har udpeget en eller flere centrale myndigheder til at udføre de opgaver, der er omhandlet i direktivet. I Danmark fungerer Kulturværdiudvalget som den centrale myndighed i forhold til direktivets regelsæt.

Direktivet supplerer forordning (EF) nr. 116/2009 om udførsel af kulturgoder, som opstiller ensartet forebyggende kontrol ved Fællesskabets ydre grænser, og tillader de kompetente myndigheder i medlemsstaterne, hvorfra de kulturgoderne skal eksporteres til et tredjeland, at tage hensyn til de øvrige medlemsstats interesser.

Direktivet supplerer endvidere det regelsæt, der følger af Danmarks ratifikation af hhv. UNESCO konventionen af 14. november 1970 om midlerne til at forbyde og forhindre ulovlig import, eksport og ejendomsoverdragelse af kulturgengstande (1970-konventionen) og konventionen af 24. juni 1995 om stjålne eller ulovligt eksporterede kulturgengstande (UNIDROIT-konventionen). 1970-konventionen er implementeret ved bekendtgørelse nr. 29 af 2. oktober 2003. UNIDROIT-konventionen er implementeret med lov om tilbagelevering og overførelse af stjålne eller ulovligt udførte kulturgengstande (lov nr. 521 af 26. maj 2010).

I sager mellem EU-lande vil der blive henvist til direktivet, således at dette som udgangspunkt finder anvendelse, uanset at begge lande måtte have ratificeret 1970-konventionen eller UNIDROIT-konventionen. Dette følger af UNIDROIT-konventionens artikel 13, hvoraf det fremgår, at konventionen ikke berører allerede indgåede internationale aftaler, som vedkommende stat er bundet af, og som berører forhold, der reguleres af konventionen.

Direktiv 93/7/EØF har været ændret to gange ved nye direktiver. Første ændring skete ved direktiv 96/100/EF, som er implementeret ved bekendtgørelse nr. 1064 af 18. december 1997. Anden ændring skete ved direktiv 2001/38/EF, som er implementeret ved bekendtgørelse nr. 956 af 28. november 2002. Begge ændringer har vedrørt mindre ændringer i direktivets bilag.

I henhold til artikel 16 i direktiv 93/7/EØF har Kommissionen udarbejdet fire rapporter om anvendelsen af direktivet i medlemsstaterne i henholdsvis 2000, 2005, 2009 og 2013. De sidste rapporter konkluderede, at direktiv 93/7/EØF ikke i tilstrækkelig grad sikrer, at ulovligt udførte nationale skatte tilbageleveres, og at dette direktiv derfor bør revideres.

Den 30. maj 2013 fremkom Kommissionen med en samlet konsekvensanalyse af de forskellige løsningsmuligheder i forhold til at opnå en effektiv tilbagelevering af ulovligt udførte kulturgoder. I denne analyse anbefales det at omarbejde og konsolidere direktiv 93/7/EØF som ændret ved direktiv 96/100/EF og 2001/38/EF.

Den 15. maj 2014 vedtog Europa-Parlamentet og Rådet direktiv 2014/60/EU om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område. De nye bestemmelser i direktivet, som er en omarbejdning af direktiv 93/7/EØF, og som ændrer forordning (EU) 1024/2012 om informationssystemet for det Indre Marked, finder anvendelse fra den 19. december 2015.

Direktivet skal være implementeret i medlemsstaternes nationale ret senest den 18. december 2015.

3. Hovedpunkterne i lovforslaget

De indholdsmæssige ændringer, der bliver gennemført med det omarbejdede direktiv, er alle begrundet i et ønske om at opnå flere tilbageleveringer af kulturgoder, end det antal, der er opnået i medfør af det gældende direktiv.

De vigtigste ændringer i direktiv 2014/60/EU forhold til direktiv 93/7/EØF er beskrevet i dette afsnit.

3.1. Udvidelse af afgrænsningen af omfattede kulturgoder

3.1.1. Gældende ret

Anvendelsesområdet for det gældende direktiv er afgrænset af kategorier, som er beskrevet i et bilag til direktiv 93/7/EØF. Bilaget indeholder kategorier af genstande med værditærskler og aldersgrænser. Reglerne om anvendelsesområdet er gennemført i dansk ret ved lovens § 1, som sætter direktivets regler i kraft i Danmark. Desuden er det eksplicit fastlagt i lovens § 3, stk. 1, at loven gælder genstande omfattet af bilaget.

Anvendelsesområdet for det nye direktiv omfatter alle kulturgoder identificeret som nationale skatte af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi i henhold til national lovgivning eller administrative procedurer. Hermed er alle kulturgoder, som af de nationale myndigheder klassificeres som nationale skatte omfattet, uanset de pågældende genstandes art, værdi eller alder. Man kan således ikke afvise tilbageleveringssager, blot fordi en genstand ikke er omfattet af direktivets bilag, sådan som det tidligere var tilfældet.

Udvidelsen af direktivets anvendelsesområde ventes at få en positiv virkning på beskyttelsen af medlemsstaternes kulturarv. Ændringen ventes at forbedre muligheden for, at medlemsstaterne kan søge om tilbagelevering af alle kulturgoder, der af medlemsstaterne er klassificeret som nationale skatte, og som ulovligt er blevet fjernet fra deres område siden den 1. januar 1993.

Der har ikke været tilbageleveringssager efter det gældende direktiv i Danmark. Derfor har afgrænsningen i direktivet ikke haft betydning i praksis. Der ventes ikke med det nye

direktiv nogen væsentlig ændring i, hvad der i Danmark defineres som kulturgoder.

3.1.2. Kulturministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Kulturministeriets vurdering, at det omarbejdede direktiv mest hensigtsmæssigt sættes i kraft i dansk lov ved en lovændring, således at lovens § 1 fremover giver det omarbejdede direktiv gyldighed i dansk ret. Det er samtidig Kulturministeriets opfattelse, at det ikke er hensigtsmæssigt, at direktivets bestemmelser vedrørende omfattede genstande (artikel 1 og 2) delvist gengives i lovens § 3, som det hidtil har været tilfældet. Bestemmelserne sættes fuldt i kraft i dansk ret gennem lovens § 1, og gengivelsen tjener derfor ikke noget formål, og kan give anledning til uklarhed såfremt den ikke fuldt og helt gengiver alle direktivets bestemmelser desangående. Derfor udgår den nuværende § 3, stk. 1.

Det vil som hidtil være Kulturværdiudvalget, der har til opgave i givet fald at identificere danske kulturgoder, der påtræffes i andre EU-medlemsstater.

3.2. Forlængelse af ansøgerstatens frist til at påvise at et gode er et kulturgode

3.2.1. Gældende ret

Ansøgerstatens frist til at påvise, at et gode er et kulturgode med henblik på at opnå den ansøgte stats myndigheders medvirken til at træffe foranstaltninger til fysisk bevaring af kulturgodet, og til at forhindre forsøg på at unddrage kulturgoder tilbageleveringsproceduren, er iht. det gældende direktiv to måneder. Bestemmelsen er sat i kraft i dansk lov via lovens § 1, som sætter direktivets regler i kraft i Danmark. Bestemmelsen er ikke gengivet i den nuværende lovtekst.

Ansøgerstatens frist til at påvise at et gode er et kulturgode med henblik på at opnå den ansøgte stats myndigheders medvirken til at træffe foranstaltninger til fysisk bevaring af kulturgodet, og til at forhindre forsøg på at unddrage kulturgoder tilbageleveringsproceduren, er i det nye direktiv seks måneder.

Denne ændring finder kun anvendelse for tilbageleveringssager, der indledes på baggrund af en underretning i henhold til artikel 5, stk. 1, nr. 2, fra den ansøgte medlemsstat om kulturgoder, der er opdaget på denne stats territorium.

3.2.2. Kulturministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Kulturministeriet finder ikke nogen anledning til at gengive bestemmelsen om frist for at påvise, at et gode er et kulturgode i selve lovteksten, da det kan give anledning til uklarhed uden særlig grund at gengive specifikke enkeltbestemmelser i loven, når direktivet i øvrigt er sat i kraft i dansk lov med henvisningen i lovens § 1.

3.3. Forlængelse af fristen for anlæggelse af sag om tilbagelevering

3.3.1. Gældende ret

Medlemsstaterne har iht. det gældende direktiv en søgsmålsfrist for at indlede sager om tilbagelevering på ét år. Fristen regnes fra det tidspunkt, hvor den kompetente myndighed i den ansøgende medlemsstat får kendskab til, hvor kulturgodet befinder sig og til besidderens eller indehaverens identitet.

Under alle omstændigheder forældes adgangen til at anlægge sag om tilbagelevering 30 år efter den dato, hvor kulturgodet blev fjernet fra den ansøgende medlemsstats område på ulovlig vis. Når det drejer sig om goder, der er en del af offentlige samlinger og kirkelige goder i medlemsstater, hvori de er undergivet særlig beskyttelse i henhold til national lovgivning, forældes adgangen til at anlægge sag om tilbagelevering dog først efter 75 år, undtagen i de medlemsstater, hvor adgangen til at anlægge sag herom ikke kan forældes, eller hvor der ved bilaterale aftaler mellem medlemsstaterne er fastsat en frist, der er længere end 75 år. I Danmark kan adgangen til at anlægge sag om tilbagelevering af offentlige arkiver ikke forældes, jf. arkivlovens kapitel 4. Derimod er der ikke i Danmark en særskilt beskyttelse af gejstlige kulturgoder, og dette led af bestemmelsen er derfor ikke relevant i Danmark.

Endelig finder direktivet kun anvendelse på kulturgoder, der ulovlig er fjernet fra en medlemsstats område fra den 1. januar 1993.

De pågældende bestemmelser er sat i kraft i dansk ret via lovens § 1, som sætter direktivets regler i kraft i Danmark.

Medlemsstaterne får med det nye direktiv en treårig søgsmålsfrist for at indlede sager om tilbagelevering.

En forlængelse af fristen tager hensyn til de grænseoverskridende relationers komplekse karakter, uden dog at berøre den ansøgende medlemsstats pligt til at udvise agtpågivenhed. Ændringerne vil gøre det muligt for den ansøgende medlemsstat at agere under mere rimelige vilkår og dermed få større mulighed for at opnå tilbagelevering af kulturgoder.

Ændringen ventes således at medføre et større antal sager, der ender med et større antal tilbageleveringer af ulovligt udførte genstande, og dermed også en større afskrækkende effekt i forhold til handel med ulovligt udførte kulturgoder.

3.3.2. Kulturministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Omarbejdningen af direktivet ændrer fristen for at indlede sager om tilbagelevering regnet i forhold til det tidspunkt, hvor den kompetente myndighed i den ansøgende medlemsstat får kendskab til, hvor kulturgodet befinder sig og til besidderens eller indehaverens identitet. De øvrige nævnte frister forbliver uændrede. Alle de frister, der indgår i direktivets bestemmelser, er gennemført i dansk ret ved § 1.

3.4. Harmonisering af betingelserne for erstatning

3.4.1. Gældende ret

Iht. det gældende direktiv har besiddereren bevisbyrden for, at denne har udvist fornøden omhu ved erhvervelsen af kulturgodet, hvis denne skal kunne opnå erstatning ved en tilbagelevering, men det er op til de nationale domstole at afgøre, hvornår bevisbyrden er opfyldt. Bestemmelserne om erstatning er sat i kraft i dansk ret via lovens § 1, som sætter direktivets regler i kraft i Danmark, og er ikke særskilt indskrevet i loven.

Med henblik på at forhindre at besiddere, som er uhæderlige, eller som ikke har udvist den nødvendige agtpågivenhed, modtager erstatning, er direktivet ændret ved 1) at anføre fælles kriterier for fortolkningen af, hvad der forstås ved besidderens nødvendige agtpågivenhed, og 2) at præcisere at besidderen skal bevise, at denne har udvist den nødvendige agtpågivenhed, da denne erhvervede genstanden.

Bestemmelsen indeholder en detaljeret regel, der pålægger den kompetente domstol at tage hensyn til alle omstændigheder ved erhvervelsen af kulturgodet, og opregner tillige en række omstændigheder, som den kompetente domstol navnlig skal tage hensyn til i sin afgørelse om erstatning:

1. Dokumentation for godets proveniens
2. De tilladelser til fjernelse, der kræves i henhold til lovgivningen i den ansøgende medlemsstat
3. Parternes karakter
4. Den pris, der er betalt
5. Hvorvidt erhververen har konsulteret et tilgængeligt register over stjålne kulturgoder
6. Relevante oplysninger som besidderen med rimelighed ville have kunnet indhente
7. Hvorvidt besidderen har taget andre skridt, som en fornuftig person ville have taget i samme situation

Bestemmelsen, artikel 10, stk. 2 erstatter artikel 9, stk. 2 i det gældende direktiv, som indeholdt en generel henvisning til de nationale bevisbyrderegler.

Disse ændringer ventes at få en positiv indflydelse på antallet af tilbageleveringer og på forebyggelse og bekæmpelse af ulovlig handel med kulturgoder.

3.4.2. Kulturministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Kulturministeriet finder ikke nogen anledning til at gengive bestemmelsen i selve lovteksten, da det kan give anledning til uklarhed uden særlig grund at gengive specifikke enkeltbestemmelser i loven, når direktivet i øvrigt er sat i kraft i dansk lov med henvisningen i lovens § 1.

Fastsættelsen af fælles kriterier forventes at skabe en mere ensartet praksis for vurderingen af bevisbyrden ved de nationale domstole. Hvis markedsaktørerne har bevisbyrden, vil de desuden blive tilskyndet til altid at foretage de nødvendige undersøgelser af, hvor kulturgodet hidrører fra i forbindelse med erhvervelsen, hvilket vil være en afskrækkende faktor i forhold til handel med kulturgoder af tvivlsom oprindelse.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Forslaget har ingen økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Kulturværdiudvalgets sekretariat vil skulle bruge Informationssystemet for det Indre Marked (IMI) i deres informationsudveksling i forhold til samarbejde med andre landes centrale myndigheder på kulturværdiområdet.

Ændringen af forpligtelsen til at forelægge en rapport om direktivets anvendelse for Kommissionen hvert 5. år i stedet for som hidtil hvert 3 år vil som udgangspunkt betyde en mindre administrativ lettelse.

I det omfang der kommer flere tilbageleveringssager i henhold til direktivet, vil der kunne forventes en begrænset forøgelse af den administrative byrde.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Forslaget har ingen økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

Direktivet, som implementeres ved nærværende lovforslag, indeholder en bestemmelse, som indebærer, at adgangen til erstatning ved tilbageførsel af et kulturgode, der er ulovligt udført, er betinget af, at erhververen kan godtgøre, at denne har udvist den fornødne omhu ved erhvervelsen. Der er tale om en skærpelse af en allerede bestående pligt til at udvise omhu ved erhvervelsen af kulturgoder.

Eftersom der ikke hidtil har været sager i henhold til direktivet, forventes de administrative konsekvenser for erhvervslivet at være meget små.

6. Administrative konsekvenser for borgere

Forslaget har de samme administrative konsekvenser for borgere som det har for erhvervslivet.

10. Sammenfattende skema

Samlet vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommune og regioner	Ingen af betydning	Ingen af betydning
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Direktivet, som implementeres ved nærværende lovforslag, indeholder en bestemmelse, som indebærer, at adgangen til erstatning ved tilbageførsel af et kulturgode, der er ulovligt udført, er betinget af, at erhververen kan godtgøre, at

7. Miljømæssige konsekvenser

Forslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Forslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014 om tilbagelevering af kulturgoder, der ulovligt er fjernet fra en EU medlemsstats område, som ophæver direktiv 93/7/EØF og ændrer bilaget til forordning 1024/2012.

9. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslaget har i perioden fra den 3. juli 2015 til den 25. august været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Aalborg Auktionshus, Advokatrådet, Auktionshuset Hørsholm, Auktionslederforeningen, Bruun Rasmussens Kunstauktioner, Dansk Kunst og Antikvitetshandler Union, Dansk Retspolitisk Forening, Danske Advokater, Datatilsynet, Den Danske Antikvarboghandlerforening, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Forbrugerrådet, Gallerisammenslutningen, Institut for Menneskerettigheder, Kulturværdiudvalget, Lauritz.com, Organisationen Danske Museer, Retssikkerhedsfonden, Sotheby's Auktioner (København), Svendborg Auktionerne, UNESCOs Nationalkommission, Østre Landsret, Vestre Landsret, samtlige byretter.

		denne har udvist den fornødne omhu ved erhvervelsen. Der er tale om en skærpelse af en allerede bestående pligt til at udvise omhu ved erhvervelsen af kulturgoder. Eftersom der ikke hidtil har været sager i henhold til direktivet, forventes de administrative konsekvenser for erhvervslivet at være meget små.
Administrative konsekvenser for borgere	Ingen	Forslaget har de samme administrative konsekvenser for borgere som det har for erhvervslivet.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Forslaget implementerer direktiv 2014/60/EU, herunder en ændring af direktiv 1024/2012 og indeholder hjemmel til at udstede forskrifter og straffebestemmelser i forhold til overtrædelser af Rådets forordning (EF) nr. 116/2009.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Lovens nuværende titel henviser til kulturgoder, der ulovligt er fjernet fra et medlemslands område. Såvel det tidligere, som det omarbejdede direktiv taler imidlertid om en "medlemsstats" område. Forskellen kan ikke umiddelbart siges at have nogen betydning, men indebærer ikke desto mindre efter Kulturministeriets vurdering en unødvendig uklarhed, som ændringen af loven er en lejlighed til at bringe i orden. Hermed gøres det helt klart, at der ikke er begrebsmæssig forskel på lovens og direktivets område.

Til nr. 2

Lovens nuværende § 1, stk. 1, sætter direktiv 93/7/EØF af 15. marts 1993 i kraft i dansk ret. Ændringen af paragraffen indebærer, at det omarbejdede direktiv 2014/60/EU i stedet sættes i kraft i dansk ret. Bestemmelsens opbygning svarer i øvrigt til den nuværende bestemmelse.

Det nye, omarbejdede direktiv svarer i hovedtræk til det eksisterende direktiv, med de ændringer der er behandlet i de almindelige bemærkninger. Direktivet har til hensigt at sikre, at kulturgoder, der udføres af en EU-medlemsstat i strid med denne medlemsstats lovgivning, og som senere genfindes på en anden medlemsstats territorium, kan leveres tilbage (jf. direktivets artikel 3).

Direktivet finder anvendelse på goder, der af den medlemsstat, hvorfra godet er ulovligt udført, før eller efter den ulovlige udførelse defineres som nationale skatte af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi. Det fremgår (betragtning 9), at også genstande af palæontologisk, etnografisk, numismatisk eller tilsvarende videnskabelig værdi er omfattet af denne definition.

Den medlemsstat, hvorfra et kulturgode ulovligt er fjernet ("den ansøgende medlemsstat"), kan efter direktivets bestemmelser sagsøge besidderen eller indehaveren af et sådant kulturgode med krav om tilbagelevering af godet (artikel 6). Søgsmålet sker ved domstolene i det land, hvor godet befinder sig ("den ansøgte medlemsstat"). Kulturgodet skal tilbageleveres, hvis det fastslås, at godet er et kulturgode i henhold til direktivets bestemmelser og at det ulovligt er fjernet fra den ansøgende medlemsstats område (artikel 9). Ejendomsretten til kulturgoder efter tilbageleveringen afgøres efter den ansøgende medlemsstats retsregler (artikel 13) og udgifter i forbindelse med fuldførelsen af retsafgørelsen om tilbageleveringen afholdes af den ansøgende medlemsstat (artikel 11).

At et kulturgode er ulovligt fjernet betyder i denne sammenhæng (artikel 2), at det er fjernet fra den ansøgende medlemsstat i strid med denne medlemsstats lovgivning eller ikke er leveret tilbage efter udløbet af en lovlig, men tidsbegrænset fjernelse.

Hvis den kompetente domstol i den ansøgte medlemsstat påbyder tilbagelevering, tildeler domstolen besidderen en efter omstændighederne rimelig erstatning, som afholdes af den ansøgende medlemsstat. Tildelingen af erstatning forudsætter, at besidderen beviser at have udvist fornøden omhu ved erhvervelsen af godet (artikel 10).

Direktivet indeholder en række frister for anlæggelse af søgsmål med krav om tilbagelevering, med henblik på en rimelig beskyttelse af besidderen. Sag med krav om tilbagelevering skal være anlagt inden for 3 år efter den dato, hvor den ansøgende medlemsstat fik kendskab til, hvor kulturgodet befandt sig, og til besidderens eller indehaverens identitet. Sag skal under alle omstændigheder være anlagt inden for 30 år efter den ulovlige fjernelse (75 år for visse goder), og direktivets regler kan under alle omstændigheder kun anvendes for så vidt angår goder, der er ulovligt fjernet fra en medlemsstats område fra og med 1. januar 1993. Direktivet berører i øvrigt ikke medlemsstaters eller ejeres ret til at an-

lægge civilretlige eller strafferetlige sager efter anden lovgivning.

Hver medlemsstat udpeger en eller flere centrale myndigheder til at udføre de i direktivet omhandlede opgaver (artikel 4). Herunder skal de centrale myndigheder på forskellig måde bistå andre medlemsstater med eftersøgning efter, sikring af og tilbagelevering af kulturgoder på de pågældende centrale myndigheders territorium (artikel 5)

Direktivets bestemmelser skal ses i lyset af behovet for at beskytte medlemsstaternes kulturarv mod tab og nedbrydning via tyveri, ulovlige udgravninger, ulovlig handel mv., og skal også generelt tilskynde til opretholdelse af en ansvarlig praksis omkring handel med kulturgoder.

En række bestemmelser i direktivet er efter direktivets artikel 19, stk. 1, udtrykkeligt omfattet af fristen for gennemførelse i national ret. Dette gælder bestemmelserne i artikel 2, nr. 1, artikel 5, stk. 1, nr. 3, artikel 5, stk. 2, artikel 7, stk. 3, artikel 8, stk. 1, artikel 10, stk. 1, og 2, og artikel 17, stk. 1. Med ændringen af § 1 gennemføres disse bestemmelser i dansk ret.

Da direktivets bestemmelser ikke kræver særlig tilpasning til dansk ret, finder Kulturministeriet ikke nogen anledning til at indskrive direktivet i dansk lov i sin helhed. Det er efter ministeriets vurdering enklere og giver større klarhed at implementere direktivet ved en opdatering af lovens § 1. Som det fremgår af de generelle bemærkninger til lovforslaget har ministeriet endvidere ved udfærdigelsen af lovforslaget foretaget en række ordensmæssige ændringer, således at overflødige bestemmelser, der uden særlig anledning gentager enkeltbestemmelser i direktivet, udgår.

Ved den nye affattelse af lovens § 1 udgår endvidere den nuværende § 1, stk. 2, der alene angiver, at direktivet er optaget som bilag til loven. Dette stykke må anses for overflødig, når § 1 sætter direktivet i kraft i dansk ret, og udgår derfor.

Som ny § 1, stk. 2 indsættes en bestemmelse om, at henvisninger til det gamle direktiv i anden lovgivning læses som henvisninger til det nye direktiv iht. sammenligningstabellen i direktivets bilag 2.

Til nr. 3

Bestemmelsen i den nuværende bestemmelse i § 1 a giver kulturministeren hjemmel til at gennemføre nye EU-retsakter på området ved bekendtgørelse. Ændringen opdaterer henvisningerne i bestemmelsen, således at bestemmelsen henviser til det omarbejdede direktiv og den gældende forordning. Kulturministeriet vurderer, at det er hensigtsmæssigt, at mindre ændringer i de relevante EU-retsakter kan gennemføres ved bekendtgørelse, og ændringen af bestemmelsen sikrer, at dette fortsat er muligt. Der kan f.eks. være tale om enkeltstående ændringer i frister, procedurer eller afgrænsninger.

Til nr. 4

Den gældende lovs § 2 fastlægger, at Kulturværdisudvalget for Danmarks vedkommende udgør den centrale myndighed

og for Danmarks vedkommende udfører de opgaver, som den centrale myndighed har efter direktivet. Desuden beskriver bestemmelserne i § 2 i hovedtræk de opgaver, som Kulturværdisudvalget dermed er tillagt.

Heri indgår, at Kulturværdisudvalget varetager samarbejdet med de respektive centrale myndigheder i de øvrige medlemslande og etablerer samarbejde mellem de kompetente myndigheder i Danmark. Kulturværdisudvalget assisterer herunder andre medlemslandes myndigheder med hensyn til eftersøgning af ulovligt fjernede kulturgoder, som formodes at befinde sig her i landet, ligesom udvalget i givet fald søger at modvirke, at sådanne kulturgoder unddrages tilbageleveringsproceduren. Disse opgaver videreføres i det omarbejdede direktiv.

Det omarbejdede direktiv præciserer endvidere, at den centrale myndighed skal gøre det muligt for andre medlemsstaters kompetente myndigheder at påvise, at det er et kulturgode, hvor det tidligere direktiv angiver, at de centrale myndigheder skal gøre det lettere. Opgavens karakter ændres endvidere, da udgangspunktet for bestemmelsen af, om et gode er et kulturgode, ikke længere er et bilag til direktivet, men alene den ansøgende medlemsstats lovgivning og definitioner på området. Det må derved forudsættes, at Kulturværdisudvalgets sagsbehandling i forhold til en evt. påvisning vil være beskedent.

I situationer, hvor en medlemsstat finder et formodet kulturgode, og sender meddelelse til den medlemsstat, hvor kulturgodet formodes at hidrøre fra, har medlemsstaten, hvor det formodede kulturgode er fundet, pligt til at træffe foranstaltninger for den fysiske bevaring af kulturgodet og til at forhindre, at kulturgoder unddrages tilbageleveringsproceduren. Disse forpligtelser er kun gældende, hvis den efterfølgende påvisning af at godet er et kulturgode finder sted senest 6 måneder efter tidspunktet for notifikation, jf. direktiv 2014/60/EU, artikel 5, stk. 1, nr. 3. Denne frist har hidtil været to måneder, jf. direktiv 93/7/EØF, artikel 4, stk. 1, nr. 3.

Under Kulturværdisudvalgets opgaver i henhold til direktivet hører endvidere at rejse sager om udlevering af danske kulturgoder fra andre medlemsstater. Kulturværdisudvalget tager i den forbindelse stilling til, om der er tale om et kulturgode i direktivets forstand, og påviser i givet fald dette over for den anden medlemsstats centrale myndighed, jf. direktivets artikel 5. Kulturværdisudvalget kan endvidere bistå ved evt. drøftelser om frivillig tilbagelevering.

Medlemsstaternes centrale myndigheder anvender i deres samarbejde og samråd et modul i informationssystemet for det indre marked (IMI), der er indført ved forordning (EU) nr. 1024/2012 af 25. oktober 2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked («IMI-forordningen»). Bestemmelsen rummer mulighed for, at systemet af Kommissionen kan erstattes af nyere versioner eller andre systemer med samme formål, som bruger andre betegnelser.

Det omarbejdede direktiv angiver endvidere, at de centrale myndigheder kan anvende andre kommunikationsmidler,

foruden det system Kommissionen stiller til rådighed. En sådan informationsudveksling skal ske i overensstemmelse med de gældende retsregler om beskyttelse af personoplysninger og privatlivets fred.

Den foreslåede lovændring affatter § 2 på ny, således at henvisningen i stk. 1 opdateres til at gælde det omarbejdede direktiv. Samtidig udgår stk. 2 og 3 ud fra ordensmæssige hensyn, da de alene udgør en delvis redegørelse for de opgaver, som Kulturværdiudvalget er tillagt efter stk. 1.

Direktivets artikel 17, stk. 1, indeholder endvidere en forpligtelse for medlemsstaterne til hvert 5 år at forelægge Kommissionen en rapport om direktivets anvendelse. Bestemmelsen erstatter artikel 16 i det gældende direktiv, som indeholdt en forpligtelse til at forelægge en rapport om direktivets anvendelse for Kommissionen hvert 3 år.

Det fremgår af direktivet, at fristen for den første rapport om direktivets anvendelse skal forelægges Kommissionen den 18. december 2015, hvilket ikke er hensigtsmæssigt. Derfor har Kommissionen den 12. juni 2015 udsendt en berigtigelse af direktivet, som betyder, at fristen for den første rapport i stedet er den 18. december 2020 i stedet for den 18. december 2015. Berigtigelsen er optaget som bilag til loven i tilknytning til direktivet.

Det fremgår ikke af hverken det tidligere eller det omarbejdede direktiv, at denne opgave tilfalder de centrale myndigheder. Kulturværdiudvalget har dog hidtil varetaget opgaven for Danmarks vedkommende. Kulturministeriet har derfor fundet det hensigtsmæssigt i loven at fastlægge, at denne opgave varetages af Kulturværdiudvalget, og har derfor affattet et nyt stk. 2 til § 2.

Til nr. 5

Den gældende lovs § 3 indeholder to bestemmelser, der fastlægger rækkevidden af lovens gyldighed. Stk. 1 fastlægger, at loven gælder kulturgoder, der er omtalt i bilag til direktivet. Stk. 2 fastlægger, at loven gælder kulturgoder, der ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område 1. januar 1993 eller senere. Begge bestemmelser indgår i det tidligere direktiv – den ene ændres med det omarbejdede direktiv, mens den anden forbliver uændret. Under alle omstændigheder gennemføres direktivets bestemmelser om gyldighed i dansk ret med § 1, og Kulturministeriet finder det derfor uhensigtsmæssigt, at udvalgte bestemmelser uden særlig

grund gengives i lovtæksten, da det kan give anledning til uklarhed. Derfor ophæves den gældende § 3 i sin helhed.

Til nr. 6

Den gældende lovs § 4, stk. 1, tillægger Kulturværdiudvalget den opgave at sikre, at genstande, der er omfattet af Rådets forordning 3911/92/EØF af 9. december 1992 om udførsel af kulturgoder, og som befinder sig lovligt og definitivt her i landet, ikke udføres fra Danmark til lande uden for Fællesskabets toldområde i strid med forordningen. Henvisningen er ændret til den gældende forordning.

Til nr. 7

Den gældende lovs § 4, stk. 2, skaber hjemmel til fastsættelse af bødestraf for overtrædelse af forordning 3911/92 om udførsel af kulturgoder, som senest er ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 116/2009 af 18. december 2008. Henvisningen er ændret til den gældende forordning.

Til § 2

Til nr. 1

I den gældende lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, jf. lovbekendtgørelse nr. 213 af 22. februar 2013, § 44, fastlægges det, at kulturgoder, der måtte blive tilbageleveret til Danmark i forlængelse af det tidligere direktiv om tilbagelevering af kulturgoder tilfalder staten. Ændringen af § 44 opdaterer henvisningen, således at bestemmelsen henviser til det omarbejdede direktiv.

Til § 3

Ifølge artikel 19 i direktivet skal medlemsstaterne sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivets artikel 2, nr. 1, artikel 5, stk. 1, nr. 3, artikel 5, stk. 2, artikel 7, stk. 3, artikel 8, stk. 1, artikel 10, stk. 1, og 2, og artikel 17, stk. 1, senest den 18. december 2015. Lovændringen skal derfor træde i kraft denne dato.

Til § 4

Lovens anvendelsesområde er afgrænset således, at den ikke gælder Grønland og Færøerne. Denne afgrænsning er ved en fejl ikke foretaget i den gældende lov.

Lovforslaget sammenholdt med gældende ret

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

Lov om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra et EU-medlemslands område

§ 1. Rådets direktiv af 15. marts 1993 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område (93/7/EØF), gælder her i landet.

Stk. 2. Direktivet er optaget som bilag til denne lov.

§ 1 a. Kulturministeren kan fastsætte regler med henblik på anvendelse eller gennemførelse af EF-direktiver eller EF-forordninger vedrørende ændring af Rådets direktiv nr. 93/7/EØF af 15. marts 1993 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra et medlemslands område, eller Rådets forordning nr. 3911/92/EØF af 9. december 1992 om udførsel af kulturgoder.

§ 2. Det ved lov om sikring af kulturværdier i Danmark nedsatte Kulturværdiudvalg fungerer som central myndighed og udfører de opgaver,

I lov nr. 1104 af 22. december 1993 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra et EU-medlemslands område, som ændret ved lov nr. 422 af 10. juni 1997, foretages følgende ændringer:

1. Lovens *titel* affattes således:

»**Lov om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en EU-medlemsstats område**«

2. § 1 affattes således:

»§ 1. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 (omarbejdning) gælder her i landet.

Stk. 2. Henvisninger i gældende love og administrative forskrifter til Rådets direktiv 93/7/EØF gælder som henvisninger til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014 og skal læses efter sammenligningstabellen i direktivets Bilag II.«

3. § 1 a, *stk. 1*, affattes således:

»§ 1 a. Kulturministeren kan fastsætte regler med henblik på gennemførelse eller anvendelse af EU-direktiver eller EU-forordninger vedrørende ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område, eller Rådets forordning (EF) nr. 116/2009 af 18. december 2008 om udførsel af kulturgoder.«

4. § 2 affattes således:

»§ 2. Kulturværdiudvalget udfører de opgaver, som efter direktiv 2014/60/EU påhviler de centrale myndigheder.

som efter direktiv 93/7/EØF påhviler de centrale myndigheder.

Stk. 2. Kulturværdiudvalget varetager samarbejdet med de respektive centrale myndigheder i de øvrige medlemslande og etablerer samarbejde mellem medlemslandenes kompetente myndigheder.

Stk. 3. Kulturværdiudvalget assisterer herunder andre medlemslandes myndigheder med hensyn til eftersøgning af ulovligt fjernede kulturgoder, som formodes at befinde sig her i landet, ligesom udvalget i givet fald søger at modvirke, at sådanne kulturgoder unddrages tilbageleveringsproceduren.

§ 3. Loven gælder for ansøgninger om tilbagelevering af genstande, der er omtalt i bilag til direktiv 93/7/EØF samt i direktivets artikel 1.

Stk. 2. Loven gælder for ansøgninger om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra andre medlemsstats område den 1. januar 1993 eller senere.

§ 4. Genstande, der er omfattet af Rådets forordning 3911/92/EØF af 9. december 1992 om udførsel af kulturgoder, og som befinder sig lovligt og definitivt her i landet, må ikke udføres fra Danmark til lande uden for Fællesskabets toldområde uden tilladelse fra Kulturværdiudvalget.

Stk. 2. Overtrædelse af Rådets forordning 3911/92/EØF af 9. december 1992 om udførsel af kulturgoder straffes med bøde.

§ 44. Konfiskerede kulturgoder, der er en del af Danmarks nationale kulturarv som defineret i artikel 1, nr. 1, i direktiv 93/7/EØF af 15. marts 1993 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område, tilfalder staten.

Stk. 2. Senest den 18. december 2020 og derefter hvert femte år forelægger Kulturværdiudvalget Kommissionen en rapport om anvendelsen af direktiv 2014/60/EU i forhold til Danmark.«

5. § 3 ophæves.

6. I § 4, *stk. 1*, ændres »Rådets forordning 3911/92/EØF af 9. december 1992« til: »Rådets forordning (EF) nr. 116/2009 af 18. december 2008«, og »Fællesskabets« ændres til: »Den Europæiske Unions«.

7. I § 4, *stk. 2*, ændres »Rådets forordning 3911/92/EØF af 9. december 1992« til: »Rådets forordning (EF) nr. 116/2009 af 18. december 2008«.

§ 2

I lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, jf. lovbekendtgørelse nr. 213 af 22. februar 2013, foretages følgende ændring:

1. I § 44 ændres »artikel 1, nr. 1, i direktiv 93/7/EØF af 15. marts 1993« til: »artikel 2, nr. 1, i direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014«.

§ 3

Loven træder i kraft den 18. december 2015.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.